

Ο Νίκος Τεμπονέρας ζει στους αγώνες του σήμερα ενάντια στα μνημόνια, την διάλυση του παραγωγικού ιστού και των κοινωνικών δομών-υποδομών, της παιδείας, της υγείας, της περίθαλψης, της ασφάλισης, ενάντια στο ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου και τις ιδιωτικοποιήσεις όλων των αεροδρομίων, των λιμανιών, των τρένων, του ηλεκτρικού ρεύματος, ενάντια στην «αξιοποίηση» των τελευταίων χώρων που θα μπορούσαν να αποτελέσουν χώρους πρασίνου και στοιχειώδους αναψυχής για το λεκανοπέδιο, όπως το Ελληνικό και πρόσφατα το Γουδή, που παραβαίνοντας τους περιβαλλοντολογικούς νόμους δίνουν τώρα για την κατασκευή γηπέδου. Στον αγώνα ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και τον πόλεμο στην ευρύτερη περιοχή, μέσα στην πάλη να βρουν οι πρόσφυγες ένα απάγκιο και να έχουν δικαιώματα.

Ο Τεμπονέρας δεν ζει στους διαδρόμους της μνημονιακής διαχείρισης και στα Υπουργεία των συνεργατών του Γερμανικού ιμπεριαλισμού, των τραπεζών και των πολυεθνικών, δεν ζει στα παζάρια της νέας κρατικής ιντελιγκέντσας με τους πλασιέ της διεθνούς αχυρτείας και του νεοφιλελεύθερου παραλογισμού, εκεί που επιμένουν στην μείωση μισθών και συντάξεων για να παίξουν την παραμονή τους στην εξουσία, εκεί που αυξάνουν την ένταση της εκμετάλλευσης και της εξαθλίωσης των εργαζόμενων και της εργατικής τάξης και βαθαίνουν την πολυεξάρτηση από την Ε.Ε. και τα γεράκια του ΔΝΤ.

Ο Τεμπονέρας ζει, γιατί ζούσε από τα πρώτα δευτερόλεπτα που οι δολοφόνοι της ΝΔ επιτέθηκαν στο σχολικό συγκρότημα Βουδ στην Πάτρα για να σκοτώσουν, γιατί χιλιάδες λαού σε όλη την Ελλάδα αντέδρασαν και διεκδίκησαν το αυτονόητο ότι μπορείς να αγωνίζεσαι και να παλεύεις για Παιδεία και Ελευθερία, χωρίς να σε καταστέλλουν και να σε δολοφονούν, σε μια από τις μεγαλύτερες εξεγέρσεις λαού και νεολαίας που έζησε αυτή η χώρα.

Ο Τεμπονέρας ζει, γιατί αντιδρούσε κι ο ίδιος ως εκπαιδευτικός στις βίαιες αναδιαρθρώσεις και το πλαίσιο του δήθεν εκσυγχρονισμού στην εκπαίδευση, των κατσαπλιάδων του Μητσοτάκη, που μέσα σε 3 χρόνια επιχείρησαν την πρώτη μεγάλη φάση των ιδιωτικοποιήσεων και του ξεπουλήματος, χωρίς την συναίνεση της κοινωνίας και των εργαζόμενων, αλλά με την πολιτική συναίνεση της επίσημης αριστεράς των Κύρκων και των Φλωράκηδων, που οι σημερινοί διαχειριστές της εξουσίας και οι «γνήσιοι αριστερά αντιπολιτευόμενοι», αποτελούν άξιους συνεχιστές.

Άλλωστε ο ίδιος το έκφρασε πολύ νωρίτερα από το 1985, όταν αποχώρησε από τον επίσημη αριστερά και το ΚΚΕ και εναντιώθηκε στην ήπια γραμμή απέναντι στις τότε πολιτικές λιτότητας και περικοπών που ξεκινούσε το ΠΑΣΟΚ.

Ο Τεμπονέρας δεν ζει εκεί που υπαινίσσονται οι κρατούντες, στις ταμπέλες των έργων και των σηράγγων που έχει χρυσοπληρώσει ο λαός, που ρίχνουν σκόνη στα μάτια για τα μέτρα του 4ου μνημονίου, που για να διανύσεις 200 χιλιόμετρα από Αθήνα-Πάτρα θα πληρώνεις πανάκριβα διόδια κι εκεί που εκατοντάδες σκοτώθηκαν στην ασφαλτο της κρατικής ανυπαρξίας.

Και κυρίως δεν ζει, γιατί δεν θέλησε ποτέ να ζήσει, εκεί που οι σφογγοκωλάριοι, οι τσανακογλείφτες κι οι παρατρεχάμενοι της κάθε εξουσίας ομονοούν με «σύνεση και νηφαλιότητα» ότι οι κοινωνικοί

ανατρεπτικοί αγώνες είναι αδύνατοι, δεν ζει εκεί που η γραφειοκρατία κι ο υποταγμένος συνδικαλισμός ποιούν την νήσσα και παράγουν νεοφιλελεύθερη συναίνεση. Δεν ζει εκεί που δίνουν το παρών οι γιεσμέν της ντόπιας και της διεθνούς εξουσίας.

Ο Τεμπονέρας ζει κι ανήκει στην πρώτη γραμμή των αγώνων για λευτεριά και προκοπή, μαζί με τους αγωνιζόμενους εκπαιδευτικούς, τον αγωνιζόμενο λαό και κοινωνία.

Ο Τεμπονέρας ΖΕΙ, γιατί είναι σύμβολο του αγώνα για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των καταπιεσμένων και θα έρχεται πάντα στο προσκήνιο όταν οι ταξικές συγκρούσεις οξύνονται και στους δρόμους σπάει ο τρόμος των δυνάμεων καταστολής και των παρακρατικών συμμοριών.

Γ.Μ., φοιτητής του Μαθηματικού Πατρών τον Γενάρη του '91.